

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

?

Երկիր մը ծանօտ ու վրժիճ՝ կոճ ու անկուճ կողերով,
 Ուր ապրողներն կ'աշխատեն սրտով ինչ որ մտաբերեն,
 Եւ որ յանկամտ կուտայ այս սերունդին մարդկեղէն՝
 Քիչ մը հացիկ այնքան ծանր սաժանի փոխարէն:
 Բիրս մարդեր՝ այդ ապերախ ախոսներուն վրայ ծընած,
 Մեծ քաղաքներ՝ ուսկից խոյս կուտան անոյս ու հոգած
 Պաշկառելի բոլորն այն՝ խաղաղութիւն, սէր, հաւաս:
 Հոյսն ու քրտնառն ունին հոն հրպարսութիւն ապիրաս,
 Ու սիրտն ալ՝ ոյս ու քէն. մահն՝ ուրու մ'որ աչք չունի:
 Լաւագոյններն կը հրճէ հարուածներովն իր գաղտնի.
 Բոլոր բարձունքն են պատեր մէջ ու մրցու խրքներանց,
 Երկու կոյսեր կը ծախուին՝ արդարութիւն, պաշկառանք.
 Ամէն կիրքեր կը ծրնին չարիքներու հոյլն ամէն:
 Անտառները գայլերուն կուտան անոյս ապաւին.
 Հոն սապախառն անապատ, հոս սառոյցներ բեռնին,
 Յանկարծաբորք ցատումով յուզուած ծովեր կ'ուռին,
 Ուր շատ կայմեր՝ դողահար՝ կը սուզուին մէջ գիւղերին.
 Յամաքներ՝ լի ծովներով եւ ծրխորով անճնարին.
 Ուր՝ բռնած գոյգ մը քաներ՝ պատերազմը կը գոռայ.
 Ուր միշտ քաղաք մը կ'այրի, տեղ մը, բոցով անխընայ,
 Ուր կ'ընդհարին արիւնհոտ ժողովուրդներ կասաղի,
 — Ու այս ամէնն՝ երկնի մէջ կը շինեն ձեռք մը աստղի:

Վ. ՀԻԻԿՕ

Լ Ո Յ Ս Բ Ե Ր Ա Ն Ն Ե Ր

Երկինք պատմեն գիտութիւնս Աստուծոյ:

ԴԱԻԹ

Այս գիւղեր ձեզի կուգամ ես նորէն,
 Յուզարկ երթալէ ետք վերջալոյսին:
 Ըսէ՛ք, վերջապէս, աստղեր եւ լուսին,
 Ի՞նչ է, ինչո՞ւ հոս դրաւ ձեզ Ու Էն:

Փառասէր, զինով քերթով անօրէն
 Չեզի եւ կամ ձեր վրայ խել մը սին,
 Անհեքեք յիմար զոյցներ ըսին,
 Որոնք կոյրերու համար աղուոր են,

Բայց ինծի՝ անհեղ, զգեղ կը քրտին:

Լուսաւորները պատասխան չըին. —

«Այն խելն, անհաւաս մարդոց կը ներենք,

«Զի մեզ չեն նանչնար, գերի՛ են Դեւին...

«Մենք լուս-պերնախօս լոյս բերաններ ենք,

«Ու փառքն Արարչին կը յայտարարենք:»

Յ. Պ.